

Wid den ähreborne och
dygdädle matronans och
probstinnans Mariæ Agricolæ
jo...

Leijonmarck, Sven Christiernsson

1700-1829 81 Cbza Fol. 1709 Agricolæ

National Library
of Sweden

Vid
 Den Åhreborne och Daggdådle
 Matronans
 Och
 Brobstinnans

M A R I Æ A G R I C O L Æ

Forde - Fård ;

Som med Förnäm och Hederwård Lijf-Process
 skedde den 3 Januarii 1709 uti Cangasala
 Moder-Kyrckia.

Till wålsförtient Åhre-Minne lemnat
 Af

HENRICO G. LILJO.

En som sin Sorg kan rätt förstå
Den hiertligt sår behierta må/
Han ej så mycket tycker
Det sällsamt vara/ när han hör/
At ach! Herr Probsten i Mun för
För det nu Honom trycker.

Am. 5.
16.

Sij! Lejon och i Marck/ en Swån
Som är vårt Krönte Lejons Wån/
Ach Syster! måste sucka.
Fast mehr må här en äkerman
Högt förja/ och den gråta kan/
I klagograt sig bucka.

Jer. 22. 18.

Rom. 12. 15.

Men doch hwad skeer förutan mått/
Det håller Wijs Man ej för godt/
En gälle hwad iag säger:

aldönn

At man ej skredet öfvergår/
Och icke thet onddöme får/
Man Christligt hopp ei äger.

1 Theff. 4. 13.

En beer iag Ehr Herr Probsti så from
Med Edre sorgse hiertligt om/
I tröstligt mod at glömma/
Hwad Ehr i Himlen sälla Wån/
Til tröst och hugnad gifwer än/
At I Ehrs ach! bort glömma.

1. 18.

Mmundi mundi quondam deserta pererrans,
Semper amara Maræ pocla MARIA bibi.
Nunc quia Parca mei non parca fuisse videtur;
Hinc sum, ceu dulcis cætera, acerba viro.

Hactenus AGRICOLAM me viderat incola terræ.

Semen erat pietas impigra; pectus ager.

Sarcophago commissa, DEO nunc seminator ipsa:

Hic tegor, hic jaceo, nunc cinis, ante rosa.

Sed quoniam cælo nectar bibo, quæso maritus

Misceat hinc felli mella serena suo.

Et quoniam messis mox ingruet; ecce! resurgam:

Hac mea tu soboles, spe tua damna leva.

Esto, Viator, amans pietatis, cultor honesti:

AGRICOLAM talem, haud rastra, sed astra manent.

HENRICO G. LILIO.

Wem kan wäl utan sorg och rinnand ögon
At ett förnämligt Huus skal lida sådan
At Tu war likas Lijf bort bäras
Eher uth? ach! må thet ei i hertat göra
twång?

Men Ehr/ Höglärde Probst/ måst detta Dödsfall särar/
At I med hertans qwah! skal see på swarta Bärar
Ehr hulda Moor och then som Ehr allkärast
Som med sin fromhet Ehr städz hertlig fågnat
har.

Ach/ det doch swärast är/ här lägges Steen på börda/
At den som utan nåd plår alla Menskor mörda/
Har nu med dubbelt mått den Mirrhams Kalcken ött/
Och med det sorge-bod Ehr annan gång besökt.
Herz Probst/ iag det wist weet/ Eher hierta will nu brista
Af marter/ at I måst Eher halfwa Hierta mista/
I sakne i Eher Huus Ehr Wän och ögna-lust/
Och qwäljen Eder Siäl med mängen bitter pust.

Iag må ei tänckia til at kunna här utföra
Ehet klage-roop/ som man i detta Huus måst höra:
En Högtbedröfwat Man här saknar nu sin Wän/
Med tårar önsandes/ at Hon doch lefde än.

Här höres Barnens lät/ som sucka/ qwida/ klaga:
Ach! at tu gynnma Död har dristat från oss taga
Wär hertans kära Moor/ af hwilkens söta Bröst
Wij Lifwet fått/ som war war hugnad och war
Tröst.

Här sakna Soke Män sin Fromma Fru Probstinna/
Then på sin Döda Mull det Läf med skäl kan winna/
At Hon war allom god/ Hon war the trängde hull/
Som önska at de än des rundhet niuta skull.

Men nu så kan man ei tilfyllest här beskrifwa
Den Öngde wandell som Hon städze welat drifwa/
Önödigt blifwer och/ hwad elliest kunnigt är/
At med widlöfftigheet iag det anförer här.

Nu som Hon i sin tiid war Öwinno-Rönes prydnad/
Som wisse sinom GUD en kärlig Barna-lydnad/
Ty må thes Effter-Verld thes Namn sin wördna gee
Och I des ährbarhet sitt efterdöme see.

Nu

Nu Hennes Sälla Siäl får niuta Lifzens Trona/
Then Hon i Werlden här har efterståt med Trona;
Sin Troos och Dygders frucht har Hon i Himlen fått/
Har huunit til det måhl Hon trågit efftergått.

Man will en åhra slijt Ehr dyra Siäl nu unna/
Eher J för Lambsens Stohl GUDz stoora läf förkunna/
Och skal i Ewigheet then frögd ei ändskap nå/
Med then bland Helgons tabl J Ehr nu måtta få.

Men GUD som trösten gier/ han tröste alles hierta/
Som nu tröstlösa gå/ och lindre theras smärta/
Han gie them tåligt mod/ upfyllle them med frögd/
At the med GUDz behag sig göra bäst förnögd!

ALBERTO SPENSENIO.

